

Sustained

ALICE DAVIES

Lof der Traagheid

Tom Permentier

Gezien op 03 oktober 2026

De Grote Post, Oostende in kader van
KIEM festival

Lager kan een trapeze niet hangen dan tegen de grond. Trager kan een trapeziste niet handelen dan Alice Davies. In haar verstilde solo 'Sustained' krijgt de kleinste beweging de grootste aandacht. Langzaam omhoog, langzaam omlaag, soms bevroren in de tijd. Dan hangt ze als een eenzame ruimtesonde boven haar publiek, alles zwart om haar heen. Davies tolereert niet de minste franje in haar voorstelling. Juist dat maakt 'Sustained' zo sterk.

06 OKTOBER 2026

Op de avond van de Belgische première is het windstil in Oostende. Meer dan een rimpeling is de zee niet gegund. Ook de performance van Alice Davies deinst op een roerloze golfslag. Teen voor teen stapt ze naar de trapeze, in het midden van een kring van kijkers. Een ver geruis begeleidt haar. Het klinkt als een autosnelweg zoals je die kan horen van onder een brug, maar het zou ook de zee kunnen zijn.

Dat laatste rijmt beter met een paar andere klanktapijten die heel af en toe opduiken. Hoorde ik nu een koor van schelpenblazers op het einde? Hoe dan ook, het is dankzij dat handjevol auditieve bijdragen dat de stilte tussendoor des te stiller klinkt. Je kan een speld horen vallen tijdens 'Sustained'. Door simpelweg de klank uit te zetten, kruipt het publiek mee in de opperste concentratie van de Britse artieste.

Laaghangend is de trapeze misschien een ongevaarlijke circusdiscipline, maar daarom niet minder spannend.

De touwen van haar trapeze komen boven samen in één punt. Davies positioneert beide voeten achter elkaar op het dwarshout. Even lijkt ze op een Egyptische afbeelding in een piramide, maar dat is niet de richting waarin de luchtacrobate haar toeschouwers stuurt. Voorzichtig leunt ze achterover tegen het touw. Door de tegendruk schaatst de trapeze zachtjes over de vloer.

Haar kompaan Jean-Baptiste Thevenod, die via een complex touwensysteem de hoogte en draaiing van de trapeze bepaalt, tilt de luchtacrobate een paar centimeter van de grond, in afwachting van meer. Davies evolueert langzaam naar een liggende figuur waarbij haar hoofd bijna de vloer aait. Laaghangend is de trapeze misschien een ongevaarlijke circusdiscipline, maar daarom niet minder spannend. Het publiek zit er met de neus op maar verroert geen vin.

De virtuoze krachtpatserij van deze performance slaat je eigenlijk in het gezicht, maar verbergt zich tevens achter een meditatieve sereniteit. Het is niet omdat Davies als een levenloze pop boven haar toeschouwers bungelt – extra beklijvend met haar onderbelichte zombiekop – dat het haar geen inspanning kost. Wanneer ze ondersteboven gaat hangen wordt het zichtbaarder: ze houdt het vol tot haar gezicht even donkerrood aanslaat als haar weelderige haarbos. Veel figuren verstenen tot elke lamp in de cirkel boven haar hoofd beurtelings heeft opgelicht. Afhankelijk van waar je als kijker plaatsneemt in de kring, krijg je op andere momenten het beeld gepresenteerd in zijlicht en tegenlicht. Soms doven alle spots, maar ademruimte is voor Davies amper weggelegd.

Lekker blijven hangen

In de Amerikaanse kunstmuziek van de twintigste eeuw zijn twee stromingen van minimalisme ontstaan: de gepulseerde energieke ritmes van Steve Reich en de statische klankwolken van Morton Feldman. Het repetitieve karakter van de eerste soort wordt onder meer door Sinking Sideways naar hedendaags circus vertaald met hypnotiserende en dansante acrobatie. Met 'Sustained' lijkt ook de andere soort een weg naar het circus te hebben gevonden, op de grens van beweging en stilstand. Dat is een verrijking voor het landschap. In 'Sustained' wordt het spektakel meer dan ooit *ontspektakeld*.

Op zich is *slow circus* niet volstrekt nieuw in het contemporaine veld: Claudio Stellato en Side-Show waren er al mee bezig in respectievelijk 'L'autre' (2011) en

‘Wonders’ (2013), waarvoor telkens de surreële sfeer van de *magie nouvelle* werd opgeroepen. Ook makers van vandaag zoeken de verstillings op, waaronder Bert Berg in ‘Extricate’. ‘Sustained’ van Alice Davies is zo mogelijk nog trager dan het werk van haar collega’s. Het lijkt ook abstracter, maar blijkbaar vormt haar strijd met anorexia een dramaturgische onderlaag van de voorstelling. Dat had ik er niet in gelezen, maar ook als ritueel klopt het plaatje.

Was circus ooit een festijn van kleur en decorum, wordt het in ‘Sustained’ uitgekleeft en herleid tot de essentie.

‘Sustained’ vraagt de toeschouwer immers om de traagheid en soberheid te omarmen, en dat is meer dan simpelweg achteroverleunen. Het lijkt bijna onmogelijk om mentaal af te dwalen. Voor mij was de betreurde Margriet Hermans de graadmeter: slechts een keer of twee kwam haar zomerhit ‘Lekker blijven hangen’ mijn concentratie verstoren. Misschien omdat de ketting van figuren, ook in het schildpadtempo van ‘Sustained’, net even minder wervend was? Misschien was er net een soundscape te weinig? Die geluidsfragmenten hielpen alleszins om mij terug volledig te captiveren. Net zoals stilte oorverdovend kan zijn na klank, kan klank een enorme impact hebben na stilte.

Was circus ooit een festijn van kleur en decorum, wordt het in ‘Sustained’ uitgekleeft en herleid tot de essentie. Enkel de cirkel en de verticaliteit blijven over. Bij afwezigheid van grote gebaren, wordt het kleinste gebaar reusachtig. Het zal heus niet ieders meug zijn, maar voor mij is ‘Sustained’ meer dan een geslaagd experiment. Het is een beklijvende ervaring.